

DE CEREMONIE
VAN DE
KRAANVOGEL

SOFIE WEWER

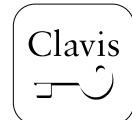
Dank aan al diegenen die zo enthousiast
betrokken waren bij het maken van dit boek.
Ik draag het aan hen op,
maar ook aan jou, beste lezer.

– Sofie

Sofie Wewer
De ceremonie van de kraanvogel
© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio
Trefw.: goden, mediteren, mythe
NUR 285
ISBN 978 90 448 5910 2
D/2025/4124/331
Alle rechten voorbehouden
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

PERSONAGES IN DIT BOEK

Yue Kan in haar dromen de wereld van de goden bezoeken, net als haar ouders. Vanwege deze gave werkt haar familie als spiritueel adviseur voor de adellijke Liao-familie.

Tenjin Vader van Yue en spiritueel adviseur van heer Yuxuan en zijn gezin.

Jia Moeder van Yue en spiritueel adviseur van heer Yuxuan en zijn gezin.

FAMILIE LIAO

Yaru Jongste zoon van de Liao-familie, benoemd tot opvolger. Lang geleden hebben de goden de Liao-familie met bovennatuurlijke krachten bedeed, maar Yaru heeft de zijne nog niet ontdekt.

Yajing De zus van Yaru, uitgehuwelijkt en naar het rijk van haar echtgenoot verhuisd.

Yawen De oudste van de Liao-kinderen, die het hof verliet toen duidelijk werd dat hij geen troonopvolger zou zijn. Door zijn bovennatuurlijke overtuigingskracht kan hij anderen via een soort hypnose in zijn macht krijgen.

Heer Yuxuan Het hoofd van het hof en vader van Yaru, Yajing en Yawen.

Vrouwe Zilin Vrouw van heer Yuxuan en moeder van Yaru, Yajing en Yawen.

DE ZES GODEN

Jin God van de eerlijkheid en vriend van Yue. Zijn dierlijke vorm is een hond.

Inari God van de diepte, die over al het waterleven gaat. Zwemt als karper in een vijver en neemt nooit zijn menselijke vorm aan.

Lan Godin van de dood, die beargumenteert waarom mensen na hun dood naar het Duister zouden moeten. Haar dierlijke vorm is een zwarte raaf.

Tian God van de dood, die beargumenteert waarom mensen na hun dood naar het Licht zouden mogen. Zijn dierlijke vorm is een witte raaf.

Xinyi Godin van de liefde. Haar dierlijke vorm is een tijger.

Suyin Godin van de arbeid. Haar dierlijke vorm is een os.

Volgens de legendes waren de zes goden stuk voor stuk wijze, onverschrokken krijgers met een onstilbare honger naar rechtvaardigheid, maar wie die verhalen ook had verzonnen, had duidelijk nog nooit schaak met hen gespeeld.

Fronsend keek Yue toe hoe Xinyi met één veeg van haar hand alle stukken van het bord maaide.

Ontzet sprong Suyin op. 'Ik stond op het punt om te winnen,' jammerde ze.

'Valsspelen is geen winnen,' beet Xinyi terug.

'Wát zeg je dat ik deed?' Suyin zette uitdagend een hand op haar heup.

Xinyi kwam nu ook overeind. 'Je hoorde me wel.'

'Bewaar jullie kalmte, alsjeblieft,' mengde Lan zich in het gesprek. 'We hebben het nota bene over een simpel potje schaak.'

'Je hebt gelijk,' mompelde Suyin, terwijl ze Xinyi strak bleef aankijken. 'Ik mag me niet laten provoceren door een slechte verliezer.'

Xinyi zette grote ogen op. 'Horen jullie wat ik hoor? Ongelofelijk ...'

Een por tegen haar arm leidde Yue af van het gekibbel van de goden. Ze keek opzij, recht in de samenzweerderige ogen van Jin.

‘Let op,’ fluisterde Jin haar toe. ‘Nu gaat een van hen Tian om zijn mening vragen en voor je het weet, vliegen ze elkaar alle vier in de haren.’

‘Ik zou best met je willen wedden, maar waarschijnlijk heb je gelijk,’ fluisterde Yue terug. ‘Dit is niet mijn eerste spelletjesnacht bij de goden.’

‘Rustig, dames,’ maande Lan, toen Xinyi een beschuldigende vinger naar Suyin uitstak. ‘Ik weet zeker dat dit alles een misverstand is. Toch, Tian?’

Afgaande op de verstoorde blik op Tians gezicht leek hij het niet erg te waarderen in dit gesprek betrokken te worden. Hij zuchtte kort. ‘Om heel eerlijk te zijn vraag ik me een beetje af hoe het mogelijk is dat beide torens van Suyin ineens zo ver naar voren stonden.’

‘Dank je. Ten minste één iemand hier heeft opgelet.’ Xinyi liet haar stem overdreven zoetjes en dankbaar klinken.

Lan leek minder tevreden. Ze wierp Tian een schuine blik toe en bromde: ‘Had je ten minste niet kunnen doen alsof je onpartijdig bent?’

Tian haalde zijn schouders op. ‘Ik zeg alleen wat ik observeerde.’

‘Wat denk je dat de mensen zouden zeggen als ze jullie zo zagen?’ mompelde Yue richting Jin.

Jin zette een scheve grijns op. ‘Dat ik de enige normale ben?’

‘In je dromen.’ Yue knikte met haar hoofd naar een punt in de verte. ‘Als iemand van jullie normaal is, dan is het Inari.’

Jin volgde haar blik: langs het schaakbord over de parelwitte wolkenmassa’s die de vloer vormden waarop ze stonden, tot bij Inari’s vijver gevuld met kristalhelder water. Het water sprankelde onder het licht van de maan, die in het hierboven vele malen groter leek dan op aarde.

‘Inari?’ reageerde Jin afkeurend. ‘Ik heb die man misschien twee keer in zijn menselijke gedaante gezien. Wil je echt zeggen dat je een vis verkiest boven mij?’

‘Ik zeg alleen dat hij nog nooit een ruzie is begonnen,’ antwoordde Yue plagend.

Maar wat Jin zei, klopte wel. Tijdens al Yues bezoeken aan het hierboven had ze de god van de diepte niet één keer in zijn menselijke gedaante gezien. Er was zo weinig over zijn uiterlijk bekend dat de meeste mensen hem ook wel de karpergod noemden, naar zijn dierlijke verschijning als oranje-zwartgevlekte karper.

Wat betreft de andere goden was het eerder andersom. Yue zag ze vrijwel nooit in hun dierlijke vorm, hoewel dat was hoe de mensen op aarde zich de goden voorstelden. Jin had haar ooit uitgelegd dat ze hun dierlijke verschijning alleen aannamen als ze zich op aarde wilden begeven zonder aandacht te trekken. Niet dat ze de aarde vaak bezochten.

Xinyi, de godin van de liefde, was een tijger. Yue had haar nog nooit als zo’n gestreepte roofkat gezien, maar ook in haar menselijke vorm herkende je wel iets van dat dier. Xinyi oogde als een vrouw van rond de dertig zonnebanen, hoewel het onmogelijk was om te

zeggen hoe oud de goden echt waren. Haar lange lokken, donkerbruin met wat lichtere stroken erdoorheen, vielen tot op haar heupen. Haar ogen waren donker en katachtig. Zelfs de manier waarop ze zich voortbewoog, stil en soepel, deed denken aan een katachtig roofdier.

Suyin, de godin van de arbeid, leek op een doorsneevrouw die je op de markt zou kunnen tegenkomen. Haar haar begon grijs te worden bij de wortels en ze stak het altijd op in een warrige knot. In tegenstelling tot Xinyi, die zich meestal in extravagante zijden jurken kleedde, nam Suyin genoegen met een tuniek en wijde broek van ruwe katoen. Haar dier was een os, wat niet af te lezen was aan haar menselijke gedaante, maar wel tot uiting kwam in haar kalme karakter.

Jin was een hond. Het leek logisch dat de god van de eerlijkheid werd voorgesteld door een dier dat bekendstond om zijn trouwe karakter. Maar qua uiterlijk had hij weinig weg van een hond, of in ieder geval van een gedomesticeerde. Misschien was een wolf of vos passender geweest. Jin had prominente jukbeenderen, een scherpe kaaklijn en vosachtige ogen. Zijn donkere haar was zo lang dat hij af en toe een pluk uit zijn gezicht moest vegen. Yue schatte op basis van zijn uiterlijk en gedrag dat hij geen dag ouder was dan twintig zonnebanen, net als zichzelf.

De enigen van de zes goden die Yue ooit in hun dierlijke vorm had gezien, waren Tian en Lan, een witte en een zwarte raaf. Ze zag hun gedaantes voor het eerst tijdens een ruzie die zo fel escaleerde dat de goden elkaar de veren begonnen uit te plukken. Er heerste

een soort ongeschreven afspraak tussen hen dat als er wat viel uit te vechten, ze dat in diervorm deden. In die staat waren hun kansen gelijkler dan in hun menselijke verschijning. Tian zag eruit als een kind van vijf jaar. Hij had het lichaam en gezicht van een kleuter, maar in zijn ogen zag je ouderdom. Als het op uiterlijk aankwam, had Lan zijn grootmoeder kunnen zijn. Haar lichaam was gebogen en ze had diepe rimpels in haar gezicht. Ondanks het feit dat ze goed ter been was, had Yue elke keer dat Lan opstond de neiging om haar een arm aan te bieden. Tian en Lan kwamen als één pakket. Ze maakten misschien geregeld ruzie, maar dat hoorde nu eenmaal bij hun dynamiek.

‘Weet je waarom er twee goden van de dood zijn?’ had Lan Yue ooit gevraagd. ‘Omdat beslissingen over leven en dood te groot zijn om door één persoon genomen te worden. Tian houdt alle redenen bij waarom iemand in het licht mag leven na de dood, en ik verzamel de redenen waarom iemand een bestaan in het duister verdient. Elke keer dat een mens heengaat, ruziën we over zijn lot, maar juist daardoor overheerst gerechtigheid aan het eind van de rit.’

‘Eh, Yue?’

Jins bezorgde stem brak Yue los uit haar gedachten.

‘Sorry,’ verontschuldigde Yue zich. ‘Zei je iets?’

Jin wees naar Yues lichaam. ‘Je handen en ...’

Meteen keek Yue naar beneden. Haar handen en voeten hadden een vreemde gloed. Haar pinken begonnen al doorzichtig te worden. ‘Niet alweer,’ kreunde ze gefrustreerd.

Het geluid van de kibbelende goden verstomde. Opeens was alle aandacht op haar gericht.

‘Concentreer je, meisje,’ moedigde Lan Yue aan.

Yue sloot haar ogen en probeerde te aarden, zoals ze zo vaak had geoefend tijdens meditatie. Ze stelde zich voor hoe ze eruit moest zien, in kleermakerszit op de grond. Ze probeerde haar lichaam te voelen, lichaamsdeel voor lichaamsdeel, beginnend bij haar hoofd, maar zodra ze bij haar handen aankwam, liep ze vast. ‘Het lukt niet,’ zei ze paniekerig. ‘Ik kan mijn vingers niet voelen.’

‘Blijven proberen,’ hoorde ze Jin zeggen, maar zijn stem leek van ver te komen. ‘Niet kijken en blijf je concentreren.’

Niet kijken? Was de situatie soms verergerd? Was ze meer lichaamsdelen aan het kwijtraken?

Instinctief vlogen Yues ogen open. In paniek gilte ze. Haar benen waren volledig verdwenen. Ze was een zwevend torso met armen zonder handen.

Meteen vergat ze aan haar ademhaling te denken en verloor ze nog meer het contact met haar lichaam.

Het laatste wat ze hoorde, was een galmende echo van Jins stem: ‘Tot snel, Yue.’

En toen werd alles pikzwart.

Hard ademend werd Yue wakker. Ze schoot omhoog en schopte de dekens van zich af. Een opgeluchte zucht ontsnapte aan haar lippen toen ze zag dat haar armen en benen gewoon intact waren.

Het was elke avond hetzelfde riedeltje. Na in bed te liggen draaien en woelen viel ze eindelijk in slaap en opende ze haar ogen in het hierboven. Dan leek alles even goed te gaan, maar uiteindelijk verslapte haar concentratie telkens weer, begon ze te verdwijnen, raakte ze in paniek en werd ze wakker met dezelfde onrust als toen ze ging slapen. Als het haar al lukte om weer in slaap te vallen, dan was het een droomloze slaap, veel te licht om terug in het hierboven te geraken.

Yue slingerde haar benen over de rand van haar bed en staarde stil voor zich uit. Wanneer ze in het hierboven was geweest, voelde haar kamer altijd bevreemdend aan. In het hierboven was alles licht, stralend. Zelfs een kort verblijf in die omgeving gaf je het gevoel dat er geen fantasie was die geen werkelijkheid kon worden. De aarde daarentegen voelde leeg: als een wereld zonder mogelijkheden.

Ze liet haar ogen door haar duistere, volgestouwde tempelkamertje gaan. De kamer had een plafond van houten panelen, subtiel beschilderd met sterren. Op de panelen tegen de muren waren wolken aangebracht. Donkerblauwe gordijnen hingen voor het enige, maar grote raam in de ruimte. De vloer was zoals in de rest van de tempel: een simpele bruinige steen. Yue vond dat die kleur niet goed paste bij haar kamer, en daarom had ze een zo groot mogelijk blauw tapijt opgeduikeld om de vloer onder te verstoppen.

Behalve haar bed waren er een nachtkastje, een werktafel, een boeken- en kledingkast en een staande spiegel in de kamer. In een hoek stond ook nog een fauteuil, die altijd bedekt was met kleding.

Yues blik bleef hangen bij haar reflectie in de spiegel. Het was niet meer dan een zwarte schim, maar ze had geen helder beeld nodig om te weten dat ze er moe uitzag. Toch trok het idee om opnieuw in slaap proberen te komen haar niet aan.

Yue liet zich van haar bed glijden en tastte met haar voeten naar haar slippers. Ze voelde zich net een klein kind toen ze de kamerdeur opende en de gang op ging. Eén deur verder sliepen haar ouders, de enige mensen die haar frustraties wellicht konden begrijpen. Yue stapte de kamer in, die veel op die van haar leek, alleen zonder beschilderingen op de wand- en plafondpanelen.

‘Mama,’ zei Yue, terwijl ze Jia zachtjes heen en weer schudde.

Jia maakte een kreunend geluid. ‘Yue?’

‘Ik ben het.’

Traag ging Jia overeind zitten. ‘Wat is er?’ vroeg ze, terwijl ze de slaap uit haar ogen wreef.

Yue nam plaats op de bedrand. ‘Het gebruikelijke. Ik werd doorzichtig en verdween.’

Jia was even stil. ‘Zullen we hier morgenochtend over praten? Straks maken we je vader nog wakker.’ Jia wierp een schuin oog op Tenjin, maar het kwaad was al geschied. Hij begon onrustig heen en weer te bewegen tot hij zijn ogen opende.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Tenjin met een krakende stem.

‘Yue,’ antwoordde Jia. Die naam alleen zei blijkbaar genoeg.

‘Het spijt me,’ zei Yue kleintjes.

‘Je hoeft je nergens voor te verontschuldigen.’ Jia legde een hand

op Yues schouder. ‘Het vergt gewoon oefening.’

‘Precies,’ beaamde Tenjin, terwijl hij op zijn zij rolde.

Yue zuchtte. Voor hen was het zo makkelijk om dat te zeggen. Haar ouders hadden zo veel controle over hun gaven dat ze aan diepe meditatie genoeg hadden om het hierboven te betreden. In tegenstelling tot Yue, die ondanks al haar meditatietraining nog steeds maar weinig controle had over wanneer ze contact kon maken met de zes goden. Het lukte haar alleen in haar dromen, maar dat was eerder per ongeluk en niet dankzij haar techniek. Daarbij verliepen haar bezoeken aan het hierboven meestal precies zoals deze nacht: kort van duur en met een abrupt einde. ‘Toen jullie zo oud waren als ik nu ben, waren jullie spirituele vaardigheden al volledig ontwikkeld. Er viel niets meer te oefenen,’ zei ze op verongelijkt toon.

Tenjin draaide zich nog een keer om. ‘Ieder zijn eigen tempo.’

‘Wat als ik niet geschikt ben om spiritueel adviseur te worden?’

Jia schudde haar hoofd. ‘Het stroomt door je aderen. Je weet toch waarom we je Yue hebben genoemd?’

Yue knikte. Dat verhaal had ze vaak genoeg gehoord. ‘Het betekent maan.’

‘Inderdaad. Lang geleden is mijn familie gezegend door de maangodin met de gave het hierboven te betreden. Net zoals je vaders familie is gezegend. Dus jij hebt de krachten van de maangodin via twee bloedlijnen geërfd; je hebt er meer van dan welke spirituele adviseur ook.’

In theorie had Jia een punt. Het was uniek dat Yues ouders alle

twee spirituele gaven bezaten. Het spijtige was alleen dat het leek alsof Yue daar in de praktijk toch maar bitter weinig van had meegemaakt. ‘Waarom kan de maangodin zich dan niet even laten zien om een korte instructie te geven?’

Jia ging weer liggen en schoof een stukje op, richting Tenjin. Ze klopte op de plek die zo was vrijgekomen. ‘De maangodin was een van de oude goden. Waarschijnlijk bestaat ze allang niet meer.’

‘Fijn,’ verzuchtte Yue cynisch, terwijl ze zich uitstreckte naast Jia.

‘Welterusten,’ bromde Tenjin.

‘Welterusten,’ reageerde Yue, maar meer dan een lichte, onrustige slaap zat er voor haar niet in.